

KAZUISTIKA č. 1

Martin je sedmatřicetiletý svobodný bez závazků a bez zaměstnání. Byl doporučen z psychiatrické ambulance pro sociální fobii. Jeho nevlastní bratr byl hospitalizován snad pro depresi, prababička byla údajně také hospitalizována na psychiatrii. Proč, neví. Nikdy se o to nezajímal. Doma se vůbec málo mluvilo. Otec si dělal svoji úřednickou práci, kterou si nosil domů. S matkou sotva promluvil. Matka do práce nechodila, s lidmi se vůbec nestýkala, celé dny studovala historické knihy. Nepamatuje si, že by si s ním někdo někdy hrál nebo se ho vůbec tělesně dotýkal. O prospěch se rodiče nestarali. Předměty mu však většinou šly, protože ho zajímaly. Méně už spolužáci. Co si pamatuje, byl nadměrně uzavřený a s vrstevníky se nestýkal. Nikdy neměl žádného kamaráda, ale také neměl nepřátele. Sbíral nálepky od zápalkových krabiček a stavěl modely letadel. Kontakt se spolužáky ho nezúzkostňoval, ale měli jiné zájmy. Neměl si s nimi moc co říci, tak je nevyhledával.

Nikdy s žádnou dívkou nechodil. Ženy se mu sice líbí, ale chodit s nimi by bylo moc komplikované. Neví, co by mu kromě sexu mohly přinést. Sexuálně si stačí sám, občas uvolňuje napětí ipsací. Vystudoval matematicko-fyzikální fakultu. Nějakou dobu po škole se pokoušel učit, ale nezájem dětí ho odradil. Přes své vzdělání si nakonec našel práci v archivu, kde mohl celé dny studovat a moc se nemusel s nikým stýkat. Podobně jako matku ho zaujala historie, zvláště historie válek a filozofická logika.

Ve 28 letech prodělal meningitidu neznámé etiologie, rok pak zvýšené teploty a bolesti hlavy. Byl opakovaně v nemocnici, což mu nepřidalo. Špatně snášel zejména pobyt na pokoji, kde neměl žádné soukromí. Od té doby začal prožívat návaly úzkosti, které se objevovaly spontánně, nebo zejména tehdy, když byl nucen s někým komunikovat. Nemá pocit, že by se bál výsměchu, spíše ho situace znervózňuje tím, že neví, o čem mluvit. Raději by nekomunikoval s nikým. Proto se asi šest let vyhýbá lidem. Chodí jen nakupovat. Obává se, aby po něm někdo něco nechtěl, protože by mu to bylo nepříjemné.

Nyní před půlrokem ztratil zaměstnání, protože archiv přesouvali do jiného města. Od té doby nemá práci a neví, kde by si ji hledal. Žije ze skromných úspor. Ztratil možnost si celé dny číst a ještě neví, co bude dělat. Je v rozpacích. Dosavadní život mu plně vyhovoval. V posledním měsíci prožíval návaly pocitů prázdnoty a začalo ho napadat, že jeho život nyní nemá žádný smysl. Rozhodl se, že by s tím mohl něco zkusit udělat, a proto vyhledal terapii.

Chtěl by se naučit být mezi lidmi proto, aby si mohl najít zaměstnání. Nicméně nechtěl by pracovat mezi lidmi. Potřebuje něco podobného, jako dělal v posledních šesti letech. Při vyšetření dominuje rezervovaný kontakt, odstup, oploštělá afektivita. Není patrná depresivní nálada, spíše je nálada "prázdná". Při vyšetření je klidný, mluví o své sociální izolaci jako

nezatěžující situaci, spíše jej zatěžuje nutnost mít sociální kontakty pro potřebu získání pracovního místa. Lidé mu nechybějí.